

forpligter os til at gøre, og hvad den tillader os at gøre. Det er vi enige i.

Vi anser i Venstre USA's fortsatte tilstedeværelse for helt fundamentalt for europæisk sikkerhed. Derfor skal vi yde noget mere, som der også lægges op til i tripple crown-initiativet og den kobling mellem vores organisationer i Europa. Danmark skal yde sit bidrag, og det skal vi også gøre militært. Det vil Venstre kæmpe for, når vi nu om en lille måned skal forhandle et nyt forsvarsforlig.

Jeg forstår det fremsatte forslag til vedtagelse sådan – det er til udenrigsministeren – at det ikke lægger hindringer i vejen for fremtidige NATO-aktioner. På den baggrund kan vi støtte det.

Hans Engell (KF):

Når NATO i april kan fejre 50-års-jubilæum, er det som verdenshistoriens mest succesrige og effektive forsvarsalliance. Gennem 50 år har NATO kunnet løfte sit dobbelte formål, nemlig fred og frihed samt militær troværdighed og afskrækkelse.

Efter 1989 har alliancen naturligvis tilpasset sig den nye sikkerhedspolitiske situation. Alliancen formåede det i 1991 med det nye strategiske koncept, og det er denne ændring, som man nu ønsker at ajourføre, så det nye NATO er klar til udfordringerne i næste årtusind.

Der er grund til at takke SF for, at vi får denne debat i dag. Regeringen kunne selv have valgt en åben drøftelse, men gjorde det ikke. Jeg vil også takke udenrigsministeren for et afbalanceret svar, som De Konservative på de fleste punkter kan tilslutte sig.

Når det gælder det nye koncept, har vi en række anbefalinger, som vi godt vil bede regeringen om at overveje i forbindelse med udformningen af den danske forhandlingsposition.

For det første er det for os helt afgørende, at NATO også i de kommende år gør sig rede til at modtage nye medlemslande, og at man fastholder tempoet i udvidelsesprocessen. Vi vil i den forbindelse stærkt understrege den forpligtelse, den danske regering har til at arbejde for de baltiske staters sikkerhed.

Vi ser det derudover som vitalt at fastholde USA's forpligtelser og engagement i alliancen. USA's ledende rolle i NATO vil også i fremtiden være afgørende for alliancens troværdighed.

Vi har det grundsynspunkt, at det kollektive forsvar, som det er fastlagt i traktatens artikel 5, fortsat skal være NATO's absolut væsentligste mission, men som supplement hertil må NATO-landene også fokusere politisk og forsvarsmæssigt på nye trusler, som ligger uden for artikel 5-området. Det inkluderer bl.a. at fremme stabiliteten i Europa, at tage hånd om indsatsen mod spredning af masseødelæggelsesvåben, at kunne besvare truslen fra terrorisme.

Når det gælder atomstrategien, som en række talere har været inde på, har vi også hæftet os ved den nye tyske udenrigsminister Joschka Fischers udtalelser. Som bekendt har samtlige andre lande klart afvist Fischers udspil, og jeg hilser med tilfredshed, at også den danske udenrigsminister tydeligt har afvist sin tyske kollegas tanker. Hvis der er en, må man jo kunne konstatere, der står bag NATO's atomstrategi, så er det den danske radikale udenrigsminister.

Tillad mig at citere evangelisten Lukas, som jo har sagt det så fremragende: »Der er større glæde i himlen over en synder, som omvender sig, end over hundrede, der ikke har omvendelse behov.« Jeg siger det uden nogen form for uvenlighed, men alene som en konstatering af, hvor glædeligt det er at se, hvordan Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, som gennem 1980'erne stod bag massive angreb mod NATO's atomstrategi, nu har valgt at slutte sig til den. Jeg forstår så godt hr. Albrechtsens skuffelse, men den mener jeg vi andre kan leve med.

Et andet vigtigt tema er mandatspørgsmålet og herunder overvejslen om, at alliancen i større omfang end hidtil skal kunne operere uden for det traditionelle NATO-område. De Konservative har det synspunkt, at vi som hovedregel må have et klart mandat fra FN's Sikkerhedsråd for at kunne deltage i militære operationer i konfliktområder.

Når det er sagt, må vi imidlertid holde fast i, at der kan som i Kosovo være situationer, hvor alliancen alligevel bør agere uanset mandat fra FN. Sagt med andre ord, vi kan ikke lægge NATO-alliancen i en spændetrøje, fordi FN ikke vil beslutte sig, hvis vi samtidig er vidner til en humanitær katastrofe. Den grad af frihed må NATO-landene have.

Både når det gælder mandatspørgsmålet og alliancens eventuelle aktioner uden for området, må det derfor bero på en helt konkret vur-